DE TREI ORI ÎN OFSAID

Orașul de pe malul Someșului are o veche și frumoasă tradiție sportivă, fiind socotit ca unul dintre cele mai puternice centre din țară. Performanțele realizate la Cluj se datoresc deopotrivă conștiinciozității sportivilor, priceperii antrenorilor, ca și condițiilor materiale create. De aceea, am fost surprins zilele trecute cînd – aflat la Cluj – am constatat unele aspecte nedorite. Despre ce este vorba?

● Fostul boxer Florea Stanomir lucrează ca antrenor de aproape 20 de ani — mai exact din iunie 1948. În aceste două decenii, prin „mîna" cunoscutului antrenor au trecut numeroși tineri deveniți pe parcurs pugiliști redutabili. Și în prezent, doi dintre elevii lui — A. Majai și A. Popa — sînt nume cunoscute și respectate în rîndurile actualei generații de boxeri. Curioși să vedem cum își duce activitatea Florea Stanomir, i-am făcut o vizită la sala Centrului școlar profesional și tehnic de maiștri — M.I.A. Aici, pe lîngă tinerii pregătiți de Florea Stanomir, fac antrenamente și elevii antrenorului I. Chendreanu. Ceea ce ne-a atras în primul rînd atenția a fost starea necorespunzătoare a sălii respective. Neîngrijită și prăfuită, sala nu poate constitui un loc propice pentru întărirea sănătății, ci dimpotrivă, iar cît privește obținerea de performanțe, în asemenea condiții este destul de dificil de susținut așa ceva. La fel se prezintă situația și în vestiarul cu dușuri. Bănci murdare, scînduri putrezite, în general, totul poartă patina neglijenței și a delăsării. În astfel de împrejurări, este lesne de înțeles cu ce fel de tragere de inimă vin și lucrează sportivii la antrenamente. Desigur, nu intră printre sarcinile antrenorilor repararea, măturarea și spălatul sălilor sportive și a încăperilor și instalațiilor aferente. Dar, la buna întreținere și păstrare a acestora sînt chemați să-și aducă aportul cuvenit și antrenorii. Deci, este necesară — din partea lor — mai multă grijă, mai multă insistență la organele de resort (C.S.M. Cluj) pentru ca și treburile administrative să fie puse la punct. De asemenea, este cazul ca și tovarășii din conducerea acestui club să acorde o atenție deosebită modului cum se desfășoară antrenamentele boxerilor. Poate că li se va găsi o altă sală — mai adecvată.

Instantanee clujene

● Secția de ciclism a Clubului Sportiv Muncitoresc are o activitate laborioasă. De aici s-au ridicat elemente talentate ca Emil Rusu, Dorel Motentan, Ioan Cosma II, Vasile Selejean și tot în această secție — sub îndrumarea antrenorului Vasile Chișu — se pregătesc tineri ca Bacociu, I. Selejean, Gh. Jucan, V. Rusu etc. În total, sînt vreo 20 de cicliști care dețin majoritatea titlurilor regionale. Secția a fost dotată cu o sală-atelier spațioasă și bine utilată, unde lucrează (cu o normă întreagă) mecanicul V. Roder. Marele impediment în bunul mers al acestei secții îl constituie însă materialele (mai ales piesele de schimb): puține și de proastă calitate. Majoritatea magazinelor de specialitate sînt aprovizionate cu piese Diamant (chiuvete de furcă, de angrenaj) în timp ce cicliștii sînt înzestrați cu biciclete... Favorit. Este ușor de închipuit cîte neajunsuri au — prin urmare — cei care au îndrăgit acest sport. „Clubul C.S.M. — ne ajută" — ne spunea antrenorul V. Chișu. „La fel și federația de resort". În această privință avem de făcut însă unele obiecții. Într-adevăr, F.R.C. acordă sprijinul posibil și, într-o anumită măsură, și clubul C.S.M.: alocarea de fonduri mai mari față de anii trecuți. De pildă, bugetul secției în 1967 este de 94 500 de lei în comparație cu 41 400 de lei planificați în 1966. Dar, din păcate, intervine acest dar, din suma de 25 000 de lei alocată pentru trimestrul I 1967 nu au fost cheltuiți decît 12 800 de lei. Fără îndoială că asigurînd sprijin material doar pe... hîrtie, nu vom realiza nimic. Dacă de această deficiență nu poate fi făcut răspunzător numai clubul, ci și organul regional UCFS, în schimb, într-o altă problemă, C.S.M. nu mai are nici o scuză: trimiterea de ultimă oră a juniorilor clujeni la campionatul republican de la Brașov. Adică se pregătesc băieții un an întreg pentru acest examen și cînd să-l dea, dintr-o neglijență crasă toate eforturile depuse în zeci și sute de ore de antrenament le sînt pur și simplu anulate. De ce s-au mai efectuat pregătirile? Ce rost a mai avut atunci atîta risipă de energie fizică și nervoasă, cheltuirea unor sume de bani? Este greu de găsit vreo explicație. Așadar, este nevoie de un sprijin mai consistent și nu trebuie dat totul numai pe seama cauzelor obiective. Aprecierea este valabilă și pentru unii tovarăși din Consiliul regional UCFS Cluj. N-avem fonduri, n-avem fonduri, iată leitmotivul invocat pentru a se justifica progresul lent al ciclismului clujean. Dar, organizarea slabă a etapei a III-a a „Cupei regiunilor" la juniori provine tot din lipsă de fonduri? Nu cumva este la mijloc vorba și de... lipsă de interes?

● Însoțit de președintele C.S.M. — tov. S. Kezdi — am pășit, sîmbătă 1 iulie, după-amiaza, în incinta poligonului întreprinderii Clujeana. În cadrul spațiului de tragere — în spatele celor opt standuri — o femeie, așezată pe un scăunel, jumulea o găină. În jurul ei se aflau orînduite: o masă, niște scaune, un dulap, o canapea. Vestiarul a fost transformat în cameră de locuit, iar cîmpul de tragere este acoperit de straturi de zarzavat și legume. Mai mult, pe aceeași porțiune au fost recoltate în acest an și vreo 20 de kilograme de căpșuni. Tot în incinta acestei baze sportive se mai găsesc cotețe cu purcei și păsări. Într-un cuvînt, o gospodărie în toată regula. Și poligonul? Printre picături, se mai fac și unele antrenamente (marți și vineri). În ce condiții? În cele arătate! Să lămurim puțin lucrurile. În poligonul Clujeana — mic, dar bine dotat — locuiește de trei ani o familie compusă din două persoane. De atunci a început să se înnoade un adevărat lanț al slăbiciunilor. Locatarii respectivi — nemulțumiți (și pe bună dreptate) că sînt mereu deranjați; sportivii — și ei, vădit stingheriți în practicarea sportului preferat. Soluția? Nu a fost găsită încă. Tovarășii din conducerea întreprinderii Clujeana (proprietara poligonului) au promis — ne spunea tov. Kezdi — că vor face toate diligențele pentru ca familia respectivă să capete o locuință adevărată și nu una improvizată ca acum. Cum rămîne însă pînă atunci cu schimbarea destinației unei baze sportive? Ziarul nostru a mai sesizat acest caz, dar fără rezultat. Să nu uităm că celălalt poligon clujean — cel situat în parcul sportiv Babeș-Bolyai a fost înjumătățit — are în prezent numai 12 standuri. Se merge oare spre desființarea sportului tirului din Cluj? Ar fi regretabil. Pînă de curînd, orașul Cluj conta ca al doilea centru de tir — după București — din țară. Întrucît organele competente orășenești s-au dovedit pînă acum neputincioase în limpezirea situației poligonului Clujeana, am vrea să știm și părerea forurilor regionale de resort. Așteptăm răspunsul!

C. COMARNISCHI

ALPINISMUL, SPORT AL CURAJULUI ȘI AL PERSEVERENȚEI.

În pitoreasca Vale a Horoabei, din apropierea hotelului turistic Peștera din Bucegi, a avut loc nu de mult etapa a II-a a campionatului republican de alpinism. La întrecerile temerarilor cățărători au fost prezenți 40 de sportivi din întreaga țară. Campioana de anul trecut, echipa asociației sportive Armata Brașov, a dominat și de data aceasta competiția. În prob a de „sprint", efectuată pe un traseu de lungimea unei corzi, veteranul concurenților, Tr. Flucuș de la Celuloza Zărnești (39 de ani) a realizat o performanță remarcabilă, clasîndu-se pe locul VI (el a parcurs cei 40 de metri de stîncă în 2:59,0).

În cadrul unui concurs de atletism disputat recent la Brașov, timișoreanul Petre Colf, în vîrstă de 16 ani, a reușit să doboare recordul republican de juniori la suliță cu o performanță de 65,28 m. (v.r., 64,40 m — Stelian Giubelan)

La „Fierarul" Ozun:

Sportul are mulți prieteni

Numeroase sînt întrecerile sportive care se bucură de popularitate în rîndul membrilor asociației sportive din comuna Ozun, situată pe malurile rîului Negru, în raionul Sf. Gheorghe. Dintre acestea, cele prilejuite de campionatul asociației se dovedesc deosebit de atractive.

Desigur, pentru ca întrecerile campionatului asociației să se bucure de succes sînt necesare strădanii deosebite. Consiliul raional UCFS (președinte Mihai Lazăr) a îndrumat permanent consiliul asociației și a sprijinit pregătirea unor instructori voluntari entuziaști, dornici să contribuie la dezvoltarea activității sportive la Ozun. Dintre aceștia, se remarcă Nicolae Rapo (atletism), Pavel Senpali (fotbal) și Iuliu Sipoș (handbal). Ei au sprijinit efectiv și permanent consiliul asociației sportive în mobilizarea tinerilor la competiții. În prezent, majoritatea celor peste 300 de membri ai asociației se află angrenați în diferite întreceri. La atletism participă peste 100 de tineri. La întreceri sînt prezente și peste 30 de fete, unele dintre ele reușind să obțină rezultate meritorii: Iuliana Danco — la săritura în lungime și tir, Elisabeta Szentpali — la înălțime etc. Evidențiind dintre băieți pe Viorel Rățulea, campionul la „viteză", Borbal Timar la 800 m, Eugen Fam la săritura în lungime sau pe Eugen Szabo la 1 500 m, nu facem decît să amintim cîteva din numele celor pentru care campionatul asociației a însemnat un prilej deosebit de afirmare a calităților lor.

Peste 30 de tineri dornici să obțină titlul de „cel mai puternic sportiv" al asociației și-au măsurat forțele la trîntă. Întîlnirile organizate pînă în prezent au constituit un prilej de afirmare pentru tineri ca Ludovic Simon, Iuliu Szabo Ștefan Vancea și alții. Tot o întrecere a celor puternici este și ridicarea halterelor. Iată cîțiva dintre cei mai buni halterofili ai asociației: Ștefan Imre, Aurel Negrea, Nicolae Rățulea, Keleman Toth și Bella Sighiarto. Unii dintre aceștia vor figura cu siguranță printre campionii asociației sportive în anul 1967.

Un frumos succes înregistrează întrecerile campionatului asociației la fotbal. Echipele diferitelor brigăzi sau unități depun toate strădaniile pentru cîștigarea primului loc.

Așadar, întrecerile campionatului asociației Fierarul-Ozun pe lîngă faptul că — pentru mulți — reprezintă un bun prilej de atragere în sport, creează și posibilitatea de selecționare a elementelor talentate care să reprezinte apoi asociația în diferite competiții raionale și regionale. În plus, cu acest prilej, tinerii își trec normele Insignei de polisportiv. Așa se explică faptul că peste 100 de băieți și 20 de fete au și devenit purtători ai Insignei, iar alții 150 au și trecut 2—3 norme.

Desigur, cele de mai sus constituie o dovadă că la „Fierarul"-Ozun sportul prinde rădăcini.

AUREL CRIȘAN

Microfoileton

REQUIEM...

„Căci toți se nasc spre a muri / și mor spre a se naște". (M. Eminescu — „Luceafărul")

Prin anul 1958, se zice, s-a născut în comuna Ștefănești (ce aparține de raionul 1 Mai din Capitală) o asociație sportivă. Sănătoasă, normală și foarte iubită de cei peste o sută de „părinți" și alți peste o sută de nași și rude. Evenimentul a fost sărbătorit într-o duminică a acelui an în clubul ce i s-a repartizat gingașei ființe abia venită pe lume și pe terenul de sport dăruit de sfatul popular al comunei. Și se făcu ea așa de repede măricică (mergea pe propriile-i picioare), încît i s-a dus vestea în tot raionul pe unde își trimitea reprezentanții la întrecere cu ai altor asociații mai în vîrstă. A făcut multe lucruri care au minunat împrejurimile și tare mulțumiți au fost părinții și rubedeniile ei. Era un copil precoce și prea iubit și — se spune — astfel de copii n-au zile multe. Așa s-a întîmplat și cu sărmana asociație. A decedat subit. Parcă ți-e milă cînd îi auzi povestea, dar să fi fost și martor ocular. Și mai tragic este însă faptul că nimeni nu știe cînd și de ce a sucombat. Unii presupun că s-ar fi stins de ciudă că terenul de sport primit la naștere de la sfatul popular i-a fost luat.

Pe urmă, în semn de doliu, încăperea destinată șahului și tenisului s-a închis pe un an și jumătate (și acum stă închisă), programele artistice au fost prohibite, căminul cultural și-a încetat activitatea, directorul lui a dat bir cu fugiții.

Cîți ani or fi de cînd durează jalea? Nu, nu sînt numai doi, cum se zvonește. Sînt doi ani de cînd s-a aflat de deces și cam tot atît pînă s-a aflat. Cine poate ști cu exactitate?

Dar ce importanță mai are asta? Important este faptul că acum i se încearcă reanimarea. Au început să se frămînte cei ce-au iubit-o cu adevărat. Au mers la sfat să-i redea ce i s-a luat, terenul și sala, au trimis și redacției o scrisoare spre a-i cere ajutor și cîte altele. Dar clubul e încuiat, iar sfatul vrea să-i dea teren în altă parte (fostul teren a devenit proprietatea C.A.P. care l-a semănat cu măturică) unde, toată lumea o știe, nu se poate, în ruptul capului, juca: e lac. În aceste condiții asociația refuză se reînvie. Cică mai bine moare încă o dată, da' nu mai revine printre ființele vii, cu toate că i s-a ales alt consiliu care să o îngrijească. Mai pretextează ea că acest consiliu este vitreg și inactiv, ceea ce o determină să nu-i accepte tutela Pentru a-i cîștiga bunăvoința, consiliul — cică — ar fi trimis un „sol" la C.A.P. și sfatul popular, dar s-a întîmplat ca în chestia cu Ana și Caiafa.

Așadar, speranțele reînvierii asociației din Ștefănești sînt deșarte. Drept pentru care am scris aceste rînduri spre pomenirea ei în saecula saeculorum. *Cei ce au iubit-o îi păstrează o vie amintire.*

AURELIAN BREBEANU